

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 172/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť I. P., N., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 184/2008 z 20. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2009 doručená sťažnosť I. P., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo 184/2008 z 20. novembra 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom najvyšší súd potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 35/2007-57 z 27. mája 2008, ktorým krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v N. (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) sp. zn. KRP-83/DI-Sk-2007 z 24. augusta 2007. Uvedeným rozhodnutím krajské riaditeľstvo zamietlo odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v N. sp. zn. ORP-325/DI-Pr-07 z 23. mája 2007, ktorým bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil so skutkovými závermi krajského súdu, podľa ktorého bolo dokazovanie v správnom konaní vykonané v dostatočnom rozsahu a v správnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že sťažovateľ sa dopustil uvedeného priestupku konaním, ktoré je popísané v rozhodnutiach správnych orgánov.

Sťažovateľ nesúhlasí s interpretáciou vykonaných dôkazov, ktoré si osvojil aj najvyšší súd, a namieta, že vo výpovediach účastníkov konania, a to vo výpovedi sťažovateľa z 5. marca 2007, výpovedi druhého účastníka dopravnej nehody I. P. z 9. marca 2007 a výpovedi svedka M. Č. z 3. mája 2007, sú rozpory, ktoré v správnom konaní neboli odstránené. Správne orgány sa nezaoberali obranou sťažovateľa a na účel odstránenia rozporov vo výpovediach nevykonali ním navrhnuté znalecké dokazovanie. Druhostupňový správny orgán zabezpečil len vysvetlenie znalca z 12. júla 2007, z ktorého podľa sťažovateľa vyplýva len hypotetický záver o priebehu nehody a podľa názoru sťažovateľa ešte viac vyvstáva potreba pribrať do konania znalca.

Správne orgány, ako aj všeobecné súdy podľa sťažovateľa nevykonali dôkazy nevyhnutné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe takto vykonaného neúplného dokazovania dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd porušil jeho základné práva nerešpektovaním ustanovenia § 1, § 132, § 153 ods. 1, § 157 ods. 2 a § 245 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V závere sťažnosti uviedol: *„Podľa názoru sťažovateľa je porušenie jeho základného práva o to závažnejšie, že ich porušovateľ – Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom konaní a rozhodovaní, neriešil žiadne komplikované právne otázky, ale bol povinný iba rešpektovať tie zákonné ustanovenia, ktoré stanovujú povinnosť spoľahlivo zistiť skutkový stav, teda jeden zo základných predpokladov pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Z tohto aspektu dospel k arbitrárnemu rozhodnutiu. (V tejto súvislosti sťažovateľ len poznamenáva, že totožnými pochybeniami je postihnuté aj prvostupňové konanie Krajského súdu v Nitre a analogickými pochybeniami i konania na správnych orgánoch).“*

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podstata námietok sťažovateľa týkajúca sa porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v jeho nespokojnosti s rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý podľa sťažovateľa vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06).

Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či sú, alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04). Ak nie sú splnené tieto

predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, porušenie ktorých sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

Najvyšší súd napadnutý rozsudok v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 8 ods. 5 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí.

Z administratívneho spisu je zjavné, že prvostupňový správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie procesné legálnymi dôkazmi, a to správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 12. 03. 2007, záznamom o podaní vysvetlenia I. P. zo dňa 05. 03. 2007, I. P. zo dňa 09. 03. 2007, P. P. zo dňa 09. 03. 2007, protokolom o nehode, záznamom z obhliadky miesta dopravnej nehody, náčrtom a plánikom, fotodokumentáciou, zápisom z dychovej skúšky, evidenčnou kartou I. P. č... zo dňa 10. 04. 2007, zápisnicou z ústneho pojednávania OR PZ, Okresného dopravného inšpektorátu N. zo dňa 11. 04. 2007 žalobcu, záznamom o podaní vysvetlenia M. Č. zo dňa 03. 05. 2007, záznamom o podaní vysvetlenia Ing. K. L. – B. zo dňa 12. 07. 2007.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Podľa odvolacieho súdu krajský súd sa dôvodne stotožnil so závermi žalovaného, ktorý považoval odvolacie námietky žalobcu proti rozhodnutiu o priestupku za nespôsobilé spochybniť skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu, a to že dňa 05. 03. 2007 v čase o 18.40 hod. v meste N., na ... ulici spôsobil žalobca dopravnú nehodu, ku ktorej došlo tak, že žalobca jazdiaci na motorovom vozidle s EČ... smerom do centra v pravom jazdnom pruhu, pri prechádzaní do ľavého jazdného pruhu sa nepresvedčil, či tak môže

bezpečne urobiť, bočne narazil do motorového vozidla s EČ... jazdiaceho v ľavom jazdnom pruhu po ulici ... v smere do centra.

Z obsahu administratívneho spisu podľa odvolacieho súdu vyplynulo, že predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd krajský, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom.

Tento správny záver vyplýva z protokolu o nehode v cestnej premávke, v ktorom je aj zápis z ohliadky miesta dopravnej nehody, popisujúci dopravnú situáciu, postavenie vozidiel. Miesto dopravnej nehody bolo fotograficky zdokumentované a bol vyhotovený náčrt dopravnej situácie. Z protokolu, ktorý podpísali obaja účastníci dopravnej nehody vyplýva, že žalobca jazdiaci v N. po ... ulici smerom do centra v pravom jazdnom pruhu pri prechádzaní do ľavého jazdného pruhu bočne narazil do vozidla vodiča P.

Zo záznamu o podanom vysvetlení vodiča I. P. vyplynulo, že vodič (žalobca) jazdil po ... ulici smerom do centra v pravom jazdnom pruhu za autobusom, ktorý jazdil pomalšie, preto sa rozhodol, že ho predíde cez ľavý jazdný pruh, pričom sa pozrel do ľavého vonkajšieho zrkadla, a keď tam nič nevidel, dva-tri krát blikol ľavou smerovkou a začal vykonávať úkon prechádzania do ľavého jazdného pruhu. Keď už bol väčšou časťou vozidla v tomto pruhu, pocítil náraz do ľavého boku. Po zastavení vozidla zistil, že sa zrazil s vozidlom Favorit, ktoré jazdilo v ľavom jazdnom pruhu a ktoré musel mať v mŕtvom uhle spätného zrkadla, pretože inak by si ho všimol.

Ako vyplynulo z podaného vysvetlenia vodič P. uviedol, že jazdil v ľavom jazdnom pruhu po ... ulici v N. smerom do centra, pričom si všimol, že vodič vozidla Fabia žltej farby (žalobca), jazdiaci v tom istom smere, jazdil dosť riskantne a prebiehal cez jazdné pruhy, robil tzv. myšičky. Do ľavého jazdného pruhu začal prechádzať i vodič Fabie, a to dosť razantne. Snažil sa mu vyhnúť brzdením a zatáčaním doľava, ale tam už bol stredový ostrovček, preto sa vozidlá zrazili. Vodič Fabie (žalobca) neurobil žiaden manéver na zabránenie zrážke, pokračoval v jazde do ľavého jazdného pruhu a zrejme ho vôbec nevidel. Žalobca zhodne vypovedal aj dňa 11. 04. 2007 (ako vyplynulo zo zápisnice z ústneho pojednávania OR PZ, Okresného dopravného inšpektorátu N). Dodal, že predtým ako začal preraďovať do ľavého jazdného pruhu, vozidlo nevidel a podľa neho prešlo do ľavého

jazdného pruhu z odbočovacieho pruhu. Navrhol vypočítať spolujazdca zo svojho auta M. Č. a navrhol vypracovanie znaleckého posudku.

Z vysvetlenia podaného M. Č. (zo dňa 23. 05. 2007) vyplynulo, že tento popísal spôsob jazdy vodiča P. a uviedol, že v čase keď sa prerad'oval do ľavého jazdného pruhu pocítil náraz do ľavej strany vozidla. Keď došlo k nárazu, tak asi polovica vozidla alebo tri štvrtina ich vozidla bola v ľavom jazdnom pruhu. I. P. pred tým, ako sa začal s vozidlom prerad'ovať do ľavého pruhu mu povedal, že nič nejde, môžu ísť, on sa však nepresvedčil, či za nimi niečo ide, pričom vozidlo Favorit si všimol až vtedy, keď došlo k nárazu.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že dňa 12. 07. 2007 podal v predmetnej veci vyjadrenie znalec z odboru cestnej dopravy Ing. K. L. – B., ktorý po oboznámení sa so spisovým materiálom uviedol, že je veľmi nepravdepodobné, aby sa vozidlá dostali do takej polohy ako je vidieť z plánu z miesta dopravnej nehody, kde vozidlo je šikmo natočené vľavo, pričom pravým zadným rohom je cca 1,5m od stredovej deliacej čiary. Ak by malo prechádzať z odbočovacieho jazdného pruhu (ako uvádza žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu), vodič P. by sa musel dostať do ľavého jazdného pruhu pre smer priamy vo vzdialenosti cca 10-15m od hranice križovatky, čo by vyžadovalo výrazne natáčať riadenie vpravo a tým by vozidlo s najväčšou pravdepodobnosťou nemohlo zostať v konečnej polohe, v akej bolo zdokumentované. Podľa vyjadrenia znalca, postavenie vozidiel zodpovedá s najväčšou pravdepodobnosťou ich pohybu pred kolíziou popísanému v pôvodných podaných vysvetleniach, ktoré I. P. uviedol dňa 05. 03. 2007 a I. P. dňa 09. 03. 2007.

K námietke žalobcu uplatnenej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, o tom, že krajský súd neodstránil rozpory vo výpovediach účastníkov dopravnej nehody a svedka považuje za dôležité uviesť, že súd pri preskúmaní rozhodnutia vychádzal zo skutkového stavu zisteného správnymi orgánmi, pričom správne považoval uvedené zistenia za dostatočne preukázané. ...

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením Správneho poriadku a pokiaľ vo veci vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a obsahom spisového materiálu ako aj listín, za ktoré bolo potrebné považovať podané vysvetlenia druhého účastníka nehody I. P. a svedka dopravnej nehody M. Č. ako aj znalca z odboru cestná doprava Ing. K. L. – B. (na pravdepodobný priebeh dopravnej nehody), z výpovedí ktorých vychádzal pri ustálení skutkového stavu, pričom

obsah týchto výpovedí na priebeh a okolnosti predmetnej dopravnej nehody sa zhodujú, nebolo možné od krajského súdu dôvodne očakávať odstraňovanie rozporov vo výpovediach.

Odvolačná námietka žalobcu týkajúca sa poškodenia jeho práv, keď správne orgány nevykonali dokazovanie znaleckým posudkom podľa odvolacieho súdu neobstojí, nakoľko z rozhodnutia správnych orgánov jednoznačne vyplýva, že skutkový stav, z ktorého správne orgány vychádzali, bol náležité zistený a objasnený na základe vyššie uvedených dôkazných prostriedkov, pričom tieto boli postačujúce pre prijatie záverov o spôsobe vzniku dopravnej nehody a zavinení žalobcu, ktoré bolo vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené. Preto uvedená námietka žalobcu nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

K odvolacej námietke žalobcu, týkajúcej sa nevykonania dôkazu znaleckým posudkom považuje za dôležité tiež poukázať na to, že v postupe krajského súdu, ktorý správne vyhodnotil uvedenú námietku za nedôvodnú, rovnako ani v postupe žalovaného, ktorý náležité vyargumentoval, prečo uvedený dôkaz nevykonal, pričom v podrobnostiach na túto argumentáciu, ktorá je obsiahnutá v napadnutom rozhodnutí žalovaného odvolací súd odkazuje, nevidel ani odvolací súd žiadne pochybenie.“

Stážovateľ v sťažnosti nenamieta zákonnosť vykonaného dokazovania, ale jeho rozsah a hodnotenie vykonaných dôkazov. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu (vydaným v správnom súdnictve podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva. V rámci správneho súdnictva súdy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP). Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Z napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal odvolacími námietkami sťažovateľa a dospel k záveru, že zistený skutkový stav nie je v rozpore s obsahom spisov a bol zistený v rozsahu dostatočnom na rozhodnutie. V kontexte sťažovateľových námietok treba uviesť, že najvyšší súd rozsudok rozsiahlo odôvodnil poukázaním na podstatné časti dôkazov, ktoré boli vykonané v správnom konaní, uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení skutkových záverov krajského súdu, jeho závery sú zrozumiteľné a logické a z hľadiska ústavných záruk súdnej ochrany je toto rozhodnutie aj ústavne akceptovateľné.

Nie je úlohou ústavného súdu preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska správnosti a úplnosti skutkových záverov, ktoré tvoria podklad ich rozhodnutia. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti preskúmal, či najvyšší súd pri uplatnení svojej právomoci v správnom súdnictve poskytol sťažovateľovi súdnu ochranu v ústavou požadovanom rozsahu, a dospel k záveru, že z hľadiska posúdenia možného porušenia sťažovateľom označených práv nie sú jeho námietky proti rozhodnutiu najvyššieho súdu opodstatnené a ústavne relevantné.

Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06, II. ÚS 127/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009